

opusdei.org

Pregar en família

Per l'audiència general número 100 el Papa Francesc ha parlat de la pregària en família. Ha explicat que és en la família on s'aprèn a pregar i a demanar el do de l'Esperit Sant.

31/08/2015

Audiència, dimecres 26 d'agost de 2015

Estimats germans i germanes, bon dia!

Després de reflexionar sobre com la família viu els temps de la festa i del

treball, ara considerarem el temps de pregària. La queixa més freqüent dels cristians acostuma a fer referència al temps: “hauria de resar més...; m’agradaria fer-ho, però sovint em falta temps”. Ho experimentem contínuament. El malestar és sincer, perquè el cor humà busca sempre la pregària, també sense saber-ho; i si no la troba, no té pau. Però per a què es trobin, fa falta cultivar en el cor un amor “càlid” vers Déu, un amor afectiu.

Ens podem fer una pregunta molt simple. Veiem bé que s’ha de creure en Déu amb tot el cor, que hem d’esperar que ens ajudi en les dificultats, que ens hem de sentir en el deure de donar-li gràcies. En tot això estem d’acord. Però estimem de veritat el Senyor, encara que sigui una mica? Pensar en Déu ens commou, ens deixa bocabadats, ens entendreix?

Pensem en la formulació del gran manament, que sosté tots els altres: *“Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima i amb totes les forces”* (Dt 6, 5; cfr Mt 22, 37). La fórmula usa el llenguatge intens de l'amor, vessant-lo en Déu. Aquí és on sobretot viu l'esperit de pregària. I si viu aquí, viu tot el temps i no surt mai. Pensem en Déu com la carícia que ens manté en vida, abans de la qual no hi ha res? Una carícia de la qual res, ni tan sols la mort, ens pot separar? O també el considerem el gran Ésser, l'Omnipotent que ha fet totes les coses, el Jutge que controla tota acció? Tot és veritat, naturalment. Però només quan Déu és l'afecte de tots els nostres afectes, el significat d'aquestes paraules esdevé ple. Llavors ens sentim feliços, i també una mica confusos, perquè Ell pensa en nosaltres i sobretot ens estima! No és impressionant això? No és impressionant que Déu ens acariciï

amb amor de pare? És tan bonic!
Podria simplement donar-se a conèixer com l'Ésser Suprem, donar els seus manaments i esperar els resultats. En canvi, Déu ha fet i fa infinitament més que això. Ens acompanya en el camí de la vida, ens protegeix, ens estima.

Si l'afecte per Déu no encén el foc, l'esperit de la pregària no escalfa el temps. Podem també multiplicar les nostres paraules, "*com fan els pagans*" (cfr Mt 6, 5-7). Un cor habitat per l'afecte que prové de Déu fa que esdevingui pregària també un pensament sense paraules, o una invocació davant d'una imatge sacra, o un petó enviat a una església. És bonic quan les mares ensenyen als fills petits a enviar un petó cap a Jesús o cap a la Mare de Déu. Quanta tendresa hi ha en això! En aquell moment el cor dels nens es transforma en espai de pregària. I és un do de l'Esperit Sant. No oblidem

mai de demanar aquest do per a cadascú de nosaltres! Perquè l'Esperit de Déu té aquella manera seva especial de dir en els nostres cors "*Abbà*" – "Pare", ens ensenya a dir "*Pare*" com deia Jesús. Aquest do de l'Esperit s'aprèn a demanar i a apreciar en família. Quan això passa, tot el temps de la vida familiar arriba embolicat en el ventre de l'amor de Déu, i cerca espontàniament el temps de la pregària.

El temps de la família, ben bé que ho sabem, és un temps complicat i ple de gent, ocupat i preocupat. És sempre insuficient, mai n'hi ha prou: hi ha tantes coses a fer. Qui té una família aprèn aviat a resoldre una equació que ni tan sols els grans matemàtics saben resoldre: les vint-i-quatre hores esdevenen el doble! Hi ha mares i pares que podrien guanyar el Nobel, per això. De 24 hores en fan 48: no sé com ho fan

però es mouen i ho fan! Hi ha tanta feina a la família!

L'esperit de pregària retorna el temps a Déu, surt de l'obsessió d'una vida on sempre falta temps, troba la pau de les coses necessàries, i descobreix l'alegria de dons inesperats. Són bones guies per aconseguir això les germanes Marta i Maria, de les quals parla l'Evangelí que hem escoltat; aprenen de Déu l'harmonia dels ritmes familiars: la bellesa de la festa, la serenitat del treball, l'esperit de pregària (cfr *Lc* 10, 38-42). La visita de Jesús, al qual estimaven molt, era la seva festa. Però un dia, Marta va aprendre que l'hospitalitat, encara que important, no ho és tot, i que escoltar el Senyor, com feia Maria, era la cosa vertaderament essencial, la "millor part" del temps. La pregària neix d'escoltar Jesús, de la lectura de l'Evangelí. No us oblideu de llegir tots els dies un passatge de

l'Evangelí. L'oració brolla de la confiança amb la Paraula de Déu. Hi ha aquesta confiança en la nostra família? Tenim l'Evangelí a casa? L'obrim alguna vegada per llegir-lo tots plegats? El meditem tot fent el Rosari? L'Evangelí llegit i meditat en família és com un pa bo que alimenta el cor de tots. I al matí i al vespre, i quan ens posem a taula, aprenem a dir tots plegats una oració, amb molta senzillesa: és Jesús que està entre nosaltres, com estava en la família de Marta, Maria i Llàtzer. Una cosa que tinc molt al cor i que he vist a les ciutats: hi ha nens que no han après a fer el senyal de la creu! Però tu mare, pare, ensenya el teu fill a resar, a fer el senyal de la creu: és un deure bonic de les mares i dels pares!

En la pregària de la família, en els seus moments forts i en els difícils, estem confiats els uns als altres, perquè cadascú de nosaltres en

família sigui custodi de l'amor de Déu.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-es/article/pregar-en-familia-sense-temps/> (30/03/2026)